

Népszokás vagy hit? I.

(Egy általános iskola 3. osztályában történt)

Egyik évben, február vége felé azt kérdezte a tanító néni az osztályában:

– Hallotta-e már valaki ezt a szót: skanzen?

Csak egy fiú jelentkezett:

– Tanító néni! Én már láttam is Szentendrén! Olyan, mintha egy kicsike falu lenne.

– Jól válaszoltál! Szeretné-e más is látni?

– Igen! – kiáltották valamennyien.

– Pénteken elmegyünk megnézni. Ez lesz az idei osztálykirándulásunk. Előbb azonban itt az iskolában készítünk szalmából egy kiszebábut. Felöltöztetjük, rárajzoljuk, amit rossznak érzünk magunkban, elvisszük, és elűzzük vele a telet.

– Elűzzük a telet?

– Különben nem jön a tavasz? – hangzottak a hitetlenkedő kérdések.

– De jön! Pár nap múlva március, és akkor már kezdődik a tavasz. De a nagyszüleink, dédszüleink is ezt tették; tél végén a hideget és a vele járó kellemetlenségeket, a megfázást és az egyéb rossz dolgokat, amelyek a szívükben voltak, ráhelyezték a kiszebábura, és bedobták a folyóba, hogy elvigye a víz. Máshol az a szokás, hogy kis máglyán elégetik, és így megkönnyebbülnek.

Niki jelentkezni akart, mert a szívében valami rossz érzés jelentkezett. El is szomorodott, majd arra gondolt, inkább otthon anyának mond el mindent. Elmondja neki, hogy a testvérével gyakran összevesznek, és ez őt mindig nagyon bántja. Megkérdi, igaz-e, hogy ha ezt az érzést a kiszebábura teszi, és a bábut elviszi a víz, vagy megégeti a tűz, akkor minden más lesz, és ő megszabadul?

Amikor otthon elmondta ezt, édesanyja nagyon örült Niki őszinteségének. Elmondta Nikinek, hogy ez varázslás, amit Isten gyűlöl és megtiltott. **„Ne legyen köztetek ... varázslást űző, se jelmagyarázó, kuruzsló vagy igéző! (5Mózes 18,10)** A bűneinktől egyedül Jézus Krisztus váltságáhalála által tisztulhatunk meg.

Édesanya és Niki együtt kérték az Úr Jézust, hogy őrizze meg őket a benne való hitben, és tartsa őket mindig távol a varázslástól, bálványoktól, babonáktól meg a veszekedésektől.

Vera néni